

عنوان مقاله:

برنامه ریزی بیوفیلیک رویکردی جدید در راستای دستیابی به زیست پذیری در شهرهای جدید ایران (نمونه موردی : شهر جدید هشتگرد)

محل انتشار:

فصلنامه آمایش محیط, دوره 13, شماره 50 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 21

نویسنده:

مریم ابراهیم پور - استادیار گروه شهرسازی و معماری، دانشگاه غیرانتفاعی خاوران، مشهد، ایران

خلاصه مقاله:

اصطلاح بیوفیلیا اولین بار توسط اریک فرم در سال ۱۹۶۴ میلادی برای توصیف گرایش روانی مجذوب شدن نسبت به تمام چیزهای زنده و زندگی بخش استفاده شده است. این واژه از لحاظ لغوی یک اسم است که در سال ۱۹۷۹ میلادی وارد لغت نامه Merriam Webster شده و به معنای توانایی فطری بشر برای ارتباط برقرار کردن و وابستگی صمیمانه با انواع دیگر زندگی و موجودات در طبیعت می باشد. با توجه به این که خصوصیات کلی شهر زیست پذیر به صورت مبانی نظری در پژوهش های مختلف تحت بررسی است، اکنون ما برآنیم که به تبیین معیارهای زیست پذیری بر اساس برنامه ریزی بیوفیلیک و با توجه به شرایط بومی در شهرهای جدید ایران بپردازیم. از آنجا که مباحث زیست پذیری و برنامه ریزی بیوفیلیک در ادبیات غرب مطرح گردیده و شرایط و ویژگی های مختص به مکان خود را داراست، لذا بومی سازی اصول آن با شرایط و ویژگی های اقلیمی ایران یکی از اهداف عمده پژوهش حاضر می باشد. پژوهش حاضر از نوع بنیادی بوده و روش عمده در تحقیق حاضر روش توصیفی - تحلیلی می باشد که به همراه روش های تحلیل محتوا و مورد کاوی مورد استفاده قرار خواهند گرفت. جهت جمع آوری داده ها از روش میدانی و ابزار جمع آوری داده پرسشنامه می باشد. جهت بررسی روابط بین معیارهای زیست پذیری (که از طریق روش تحلیل محتوا و کدگذاری گزینشی) و مولفه های برنامه ریزی بیوفیلیک از نرم افزار SPSS و رگرسیون چند متغیره استفاده گردید. یافته ها حاکی از آن است که دستیابی به زیست پذیری از طریق برنامه ریزی بیوفیلیک امکان پذیر است و مهمترین مولفه تاثیرگذار بر زیست پذیری در شهرهای جدید ایران مدیریت شهری می باشد.

کلمات کلیدی:

زیست پذیری، برنامه ریزی بیوفیلیک، شهر جدید، هشتگرد، ایران

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1354582>

